

A bírálóbizottság értékelése

Buzinkay Géza munkájában a magyar sajtó- és hírlapirodalom több mint 200 évének összefoglalására vállalkozik. A szerző legnagyobb érdeme, hogy kiegyensúlyozott, egységes színvonalú munkát nyújt a magyar sajtó történetéről.

A szerző kiemelt kutatási területe a dualizmus korának politikai sajtója, legtöbb monográfiája, tanulmánya ehhez a korszakhoz kötődik; összegző munkájában azonban a rendszerváltásig terjedő évtizedek sajtótörténetében is elmélyed. Visszafogott és objektív tárgyalásmódjában a legfrissebb publikációkra támaszkodik. Módszerében nem hagyja figyelmen kívül a társadalomtörténeti vizsgálódási szempontokat, így a periodikák tartalmi, politikai- ideológiai jellegének vázolása mellett kitér az azt alakítók (újságírók, szerkesztők) bemutatására, foglalkozik az újság-előállítás és terjesztés folyamatával.

A kronologikus tárgyalás egyik vitatható pontja bizonyos korszakhatárok kijelölése: magyarázatra szorul az 1918–1921 külön, valamint az 1945–1989 közötti időszak egybefüggő kezelése.

A vitában szempontként felmerült: hogyan illeszkedik a munka a nemzetközi sajtó és/vagy médiatörténeti kontextusba, a nemzetközi tudományos trendekbe? Továbbá: kíváncsok lennének, a 18. századi és a dualizmus kori részek tárgyalásakor az osztrák hatás és kapcsolatok alaposabb vizsgálata. Javaslatként hangzott el további levéltári és oral history források bevonása, főleg az 1956 utáni időszak tárgyalásakor. Újabb eredményekkel járhatna a rádió és televízió, valamint az újságok vizuális tartalmainak elemzése.

Összefoglalásként leszögezhető: a szerző jelentős tudományos eredményekkel járult hozzá tudományágának fejlődéséhez, egyéni alap kutatásra építő, adatgazdag kézikönyve mind a felsőoktatásban, mind a sajtótörténeti kutatások esetében megkerülhetetlen és hűzágpótló alpműnek számít, ezen túlmenően további társadalom- és kultúrtörténeti kutatások számára is konzultációra érdemes alpműként szolgál.